

морето, съзерцавамъ играта на вечернитѣ зари, трепнали по гладкитѣ води; слѣдя съ погледъ лежежа на уморени ширококрили птици—какъ двѣ по двѣ се завръщатъ отъ здрачени далнини къмъ тихия брѣгъ за нощуване... И тогазъ ми става много мжчно, а пакъ не се връщамъ.

Дълго моята проточена сѣнка, хвърлена отъ изгрѣлата задъ мене луна, се кѣпи въ тучнитѣ води на млъкнало море и дълго азъ чакамъ на брѣга, както лотусъ, извишилъ стройна снага край безбрѣжни води, замечтанъ за нѣженъ вѣтъръ. Азъ жадувамъ да помечтая като лотуса. Ала не за юженъ вѣтъръ купнѣе душата. Азъ съмъ чедо на Балкана. Далечъ отъ него, мисля по хладнитѣ му сѣнки, по кристалнитѣ му студени ручеи, по китнитѣ му чукари, гдѣ здравецъ вѣчно се зеленѣй и росната му трѣва сълзи като разплакана отъ радость.

